

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 110.

Tredie Session.

67de Møde.

Torsdagen den 29de Januar.

(Fortf.)

Ordføreren: Ja, jeg skal hertil kun svare, at det just er den offentlige Udtalelse og Bedømmelse ved Dyrskuet, der efter min Mening er istand til at tiltintetgjøre de mange maassée mindre begrundede eller falske udsprede Rygter, der kunne gaae i Smug om Hingsten.

Da ikke Flere begjærede Ordet, skred man til Afstemning over Sagens Dvergang til anden Behandling, hvilken

vedtoges eenstemmigt med 42 Stemmer.

Formanden: Endringsforslag, som maatte ønskes stillede til Sagens anden Behandling, bedes afgivne inden imorgen Aften.

Vi gaae dernæst over til den næste Sag paa Dagsordenen, som er Sagen, der angaaer „Udkast til Lov, angaaende Redningsvæsenet paa Nørrejylland's Kyster“. Det er ligeledes til første Behandling, denne Sag foretages. Udvalgets Betænkning*) er i sin Tid omdeelt. Jeg veed ikke, om den ærede Ordfører ønsker Ordet?

Ordføreren (Lüttichau): Det Lovudkast, hvorover Udvalgets Betænkning her foreligger, er fremkaldt ved de hyppige og for Mennefselv farlige Strandinger, som siden Søfartens Begyndelse ere foresaldne navnlig paa Jyllands Vestkyst. Naar man paa den ene Side maa beklage, at saa mange Aar ere hengaaede, forinden Kystbeboerne bleve satte istand til at yde de Skibbrudne den fornødne Hjælp, saa fortjener det paa den anden Side saameget

mere Paassjønneise, at private Mænd, private Institutioner have bidraget til, at Redningsvæsenet nu er bragt paa en bedre og hensigtsmæssigere Fod. Blandt disse Mænd fortjener fornemmelig at fremhæves den nuværende konstituerede Bestyrer af Redningsvæsenet. Denne agtede Mand boer tæt ved Vesterhavet ved Harboøre Strand, og han har ofte havt Leilighed til at gjøre sig bekendt med Strandinger og Skibbrud; han har ogsaa ofte opmuntret Beboerne til virksom Hjælp og har selv ofte foregaaet dem med et godt Exempel; men han maatte dog snart komme til den Erkjendelse, at med de Midler, som Kystbeboerne havde til deres Raadighed, var det ikke muligt at yde de Skibbrudne den Hjælp, som man saa gjerne vilde yde dem. Han satte sig derfor i Forbindelse med Selskaberne til Redningsvæsenets Indretning i England, men da dette ikke førte til noget Resultat, besluttede han paa egen Regning at reise til England, for der at undersøge Sagen paa Stedet. Han reiste da omkring paa Englands Kyster, undersøgte Redningsstationerne og gjorde sig bekendt med deres Redskaber. Efter at være vendt tilbage hertil, indgav han fuldstændig Beretning i saa Henseende til Regjeringen. Dette skete i Maret 1845; og det er formodentlig den Virksomhed, som han saaledes har givet Impulsen til, der har været Foranledning til, at ogsaa Andre have interesseret sig for Sagen. Deriblandt tør nævnes Selskabet for Søfartens Fremme, der skænkede til Vestkysten en Redningsbaad. I 1846 indgave Provindsstansenderne, saavel for Østifterne som for Nørrejylland, Andragender til Regjeringen, som gik ud paa at see Redningsvæsenet ordnet. I 1847 see vi, at Trimurerlogen skænkede til Redningsvæsenet paa Vestkysten to Redningsbaade og et Raketapparat, som har gjort god Nytte. Ikke desto mindre fandtes det snart, at disse

*) Den af Udvalget (Lang, Lüttichau, Neergaard, Tillisch, Veth, Krabbe) afgivne Betænkning findes i Anhang B under Nr. XLVII Sp. 575—584.